

Δέν βλέπει τήν ὥρα, νά γυρίσῃ στοῦ σπιτιοῦ της.
Δέν βρίσκει τίποτε νά πῇ. Ὁ Εὐστάθιος μιλεῖ
χαρούμενος μέ τήν Κατίνα, μέ τοὺς ξένους του καί
ἐκείνη θαρρεῖ πῶς φορεῖ προσωπεῖον καί πῶς τὸ
προσωπεῖο θά τὸ βγάλῃ ἀπὸ στενοχωρηθῇ καί
θὰ φανῇ ὅπως εἶνε... *ἄνθρωπος τῆς κόρης της.*

Φεύγει καί ὁ Εὐστάθιος γυρίζει καί λέγει τῆς
Κατίνας·

— "Α... κακὰ γυναῖκα...

Ἡ Κατίνα δέν συλλογίζεται, ποῦ σ' ὅλην αὐτὴν
τὴν ἱστορίαν, δέν ἔπρεπε ν' ἀνακατώσῃ τὴ μητέρα της
καί λέγει σιγὰ σιγὰ, γιὰ νά μὴν τᾶκούσῃ ἐκεῖνος·

— Ἀλήθεια, δέν περίμενα ἀπ' τὴ μαμά, ποῦ
ἦταν παράδειγμα μητέρας, νά γείνῃ τόσῳ κακῇ
πεθερά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 52).

Γεώργιος.—Γι' αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶμαι βέβαιος
ὅτι δέν μας ἀγαπᾷ ἀφότου ἔμαθε ὅτι θά μοιράσουμε
τὰ καλὰ τοῦ Λαζούρη. Ἀλλὰ γιὰ κανέναν ἄλλον εἰς
τὸν κόσμον.

Βάρλας.—Γεώργο;!!

Γεώργιος.—Ἄ, ναί, ἔχεις δίκην· ἐξαίρω καί
σένα ποῦ εἶσαι φύσει ἀγαθὸς ἄνθρωπος καί ἀνώτερος
συμφέροντος. (Ἡ Ἀνθὴ κάθεται καὶ ἀναλαμβάνει
τὴν ἐργασίαν της).

Βάρλας.—Καί κανέναν ἄλλον, βρέ παιδί;

Γεώργιος.—Ἀπολύτως. Φοβοῦμαι ὅλων τὰ δῶ-
ρα καί δυσπιστῶ εἰς ὅλων τὰ αἰσθήματα. Τοὺς
εἶδα, τοὺς εἶδα ὅλους, ὅταν ἤμουν πτωχὸς καί χωρὶς
ἐλπίδας...

Βάρλας.—Εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶσαι, αὐτὸ εἶνε
πολύ σκληρόν, παιδί μου.

Γεώργιος.—Ὅσο ἐνωρίτερα βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν
ἀπάτη, τόσῳ καλλίτερα.

Οὐρανία.—Ἀφ' οὗ τέτοιοι εἶνε ὁ κόσμος, γιὰτί
νά μὴ τον ξεύρουμε;

Γεώργιος.—Σκληρόν αὐτὸ ἴσως· ἀλλὰ θά ἦτο
πολύ σκληρότερον, ἂν δέν ἤξεύραμε ἀπὸ πότε ἀκρι-
βῶς ἐγίναμε καί γιὰτί εἴμαστε τὰ ὠραιότερα, τὰ
ἐξυπνότερα καί τὰ πειρὰ χαριτωμένα παιδιὰ τοῦ
κόσμου.

Βάρλας.—Καί ὅμως γνωρίζω ἕναν ἄνθρωπον,
ποῦ σας ἀγαπᾷ μέ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν καί μέ
ὅλην τὴν ἀρρώστιαν.

Γεώργιος.—Ἐκτός ἀπὸ τὴν Ἀνέτα καί ἀπὸ
σένα; Περιέργον!

Βάρλας.—Γιὰ συλλογίσου... Νομίζεις νά κινῇ ἡ
ἐλαχίστη ιδέα συμφέροντος τὸν Εὐτύχιον;

Οὐρανία.—(Ταρασσομένη) Τὸν Εὐτύχιον; Ἄ,
τί λέτε!

Γεώργιος.—Ναί, ἴσως... Εἶνε τόσῳ δύσκολο νά
μπῇ κανεὶς στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου! Ἐγὼ τὸν ἀγα-
πῶ πολὺ—τόσο ξεῖρα μόνον.—Θά ἔλθῃ ἀπόψε ὁ
Εὐτύχιος, Οὐρανία;

Οὐρανία.—Ὑποθέτω...

Ἀνθὴ.—Θά ἔλθῃ, θά ἔλθῃ. Μοῦ τὸ εἶπε ἐμένα.

Γεώργιος.—Μπακαρᾶς ἀπόψε, ποῦ θά πάῃ κα-
πνὸς, θείε Παντελῇ. Νά, ἐδῶ πάλι, (δείκνυει τὸ
τραπέζι).

Βάρλας.—Τὸ ξεῖρα.

Γεώργιος.—(ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Βάρλαν). Εἶνε
καί αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ τακτικὰ εἰσοδήματα τοῦ θεοῦ
Λεωνίδα. Πῶς τὸ κατορθώνει πάντα νά κερδίζῃ, μυ-
στήριον! Τοὺς φέρονται ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς
περιποιούμεθα, τοὺς τρατάρουμε καί ὕστερα τοὺς
φέγγουμε νά φύγουν, χωρὶς λεπτὰ οἱ περισσότεροι...

Βάρλας.—Τί θέλεις νά πῇς; ἀφ' οὗ ἔχουν τὴν
ἀτυχίαν νά γάνουν;

Γεώργιος.—Ἄ, ναί, σωστό. Ἐγὼ ἤθελα ἀπλῶς
νά σου φέρω παράδειγμα περιποιήσεων καλοπλη-
ρωμένων.

Βάρλας.—Τοῦ ἀρέσουν λιγάκι τοῦ θεοῦ σου τὰ
χαρτιά...

Γεώργιος.—Καί κάπως περισσότερον τὰ χρήμα-
τα... Ἄν ἦταν νά παίζῃ ἀπὸ γοῦστο ἀληθινὸ, δέν θά
ἐκέρδιζε πάντα. Ἀλλὰ διὰ νά ἡμπορῇ νά κάμῃ
ὑπολογισμόν καί νά κρατιέται ὅταν θέλῃ, θά πῇ ὅτι
μποροῦσε κάλλιστα... καί νά μὴ παίξῃ.

Βάρλας.—Τίμια ὅμως.

Γεώργιος.—Ἄ, τίμια, ἐννοεῖται. Μὲ παρεξήγη-
σες. (Δυνατότερα) Θά ἔλθῃς ἀπόψε, θείε;

Βάρλας.—Ἐγὼ ἤλθα, τώρα πειρὰ δέν το κουνῶ.
Ξεῖρεις ὅτι δέν παίζω, ἀλλὰ θά μείνω γιὰ νά σας
βοηθῶ. Ἄ, ἔρχομαι ἐγὼ σέ φασαρίες! Ἐπειτα
μήπως παίζουν ὅλοι καί ὅλες; Θά ἔχω ἐγὼ συν-
τροφία.

Γεώργιος.—Ἡ Ἀνθὴ ὅμως θά παίξῃ.

Ἀνθὴ.—Ἄ, βέβαια ἐγὼ θά παίζω.

Βάρλας.—(Ἐγείρεται, τὴν πλησιάζει, θωπεύει
τὴν κόμην της καὶ παρατηρεῖ τὸ κέντημά της) Νά
παίξῃς, παιδί μου, νά παίξῃς... τί εὐμορφες
παντοῦφες!

Ἀνθὴ.—Σᾶς ἀρέσουν; Εἶνε γιὰ τὸν ἕνα θεῖο·
ἀλλὰ θά ἔλθῃ καί ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου. Κεντῶ καλά;
(Πλησιάζει καί ὁ Γεώργιος).

Βάρλας.—Περίφημα.

Ἀνθὴ.—Ἀλλὰ ποῦ τὸ ἄσπρο κέντημα τῆς Οὐ-
ρανίας, θείε, εἶ;

Βάρλας.—Ὠραία, πολὺ ὠραία κεντᾶς καί σύ.
Καί μέ τί θά το γεμίσης;

Ἀνθὴ.—Μὲ κόκκινο.

Βάρλας.—'Οχι· πολὺ καλλίτερον θὰ ἦταν μὲ μαῦρο.

'Ανθή.—Λέτε ;

Βάρλας.—'Ω, βέβαια. Οἱ πανσέδες σου θὰ ἐφάνταζαν καλλίτερον.

'Ανθή.—Μὰ ξεύρετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, θεεῖ ; Σὰ γυναῖκα μου φαίνεσθε !

Βάρλας.—'Απὸ ὅλα ξεύρω γώ, παιδί μου· (τὴν θωπεύει). Καὶ κάλτσα ἀκόμη δὲς μου νὰ σου πλέξω ἂν θέλῃς.

'Ανθή.—(ξεκαρδιίζεται). Πλέκετε κάλτσα ; 'Ω, τί ἀστείον !

Βάρλας.—Κατεργαροῦλα ! ('Εξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του δέσμη ἐγγράφων) Γεώργο ! δὲν πᾶμε, παιδί μου, λιγάκι στὸ Γραφεῖο σου νὰ τα ποῦμε, ὡς που νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Λεωνίδας ;

Γεώργος.—'Α, ἔλαβες τὰ χαρτιά ; Πᾶμε. (ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ σαλόνι).

Οὐρανία.—(διπλόνουσα τὸ κέντημά της). Μπορὼ νὰ ἔλθω καὶ ἐγώ ;

Βάρλας.—'Ελα ! ('Η Οὐρανία τοὺς ἀκολουθεῖ).

'Ανθή.—'Εμένα μὲ ἀφίνετε πάντα ἔξω. Καλὰ !

Οὐρανία.—(ἀπὸ μέσα) 'Εσὺ νὰ κεντῆς. ('Η Ἀρθὴ μὴν κεντᾷ ἐπὶ τινος στιγμῆς).

Θεώνη.—(εἰσερχομένη πολὺ ἀσχιολοῦσα ἐκ τῆς πόρτ' ἀριστερᾶ θύρας). Ἦλθε ὁ Παντελῆς ;

'Ανθή.—Ναί, θείτσα μου. Εἶνε στὸ γραφεῖο μὲ τὸ Γεώργο ;

Θεώνη.—Καὶ ἡ Οὐρανία μαζὶ τους εἶνε ;

'Ανθή.—Ναί.

Θεώνη.—Καλὰ. (κινεῖ πρὸς τὸ σαλόνι) 'Ακουσε, 'Ανθή μου χρυσή. Μάζεψε πειὰ τὰ κεντήματα νὰ ζῆς. Πρέπει νὰ σιγυρίσουμε λιγάκι ἐδῶ μέσα. (ἐξέρχεται).

'Ανθή.—Θείτσα ! Θείτσα ! νὰ σε πῶ.

Θεώνη.—('Απὸ μέσα) 'Υστερὰ τὴν ἔχω δουλεῖν. ('Η Ἀρθὴ τερετιζοῦσα τὴν «ἀνθισμένη ἀμνηδαλιά» μαζεύει τὰ κεντήματα καὶ τὰ φυλάττει. 'Εν τῷ μεταξύ ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου της σακκίδιον μὲ καραμέλες καὶ βάζει μίαν εἰς τὸ στόμα της. Τὸ κονδοῦνι τῆς θύρας κτυπᾷ).

Βένιερος.—(εἰσερχόμενος) 'Εσὺ μονάχα εἶσαι ἐδῶ ;

'Ανθή.—(ὀρμῶσα) 'Ω, θεεῖ μου. Ἦλθατε ; (Περριβαλεῖ τὸ λαιμὸν του διὰ τῶν βραχιόνων της. 'Ο Βένιερος, προσέχων κάπως μὴ τὸν ἴδῃ κανεὶς, τῆς φιλεῖ ἐπαπειλημένως τὰ μάγουλα καὶ τὰ χεῖλη). Οἱ ἄλλοι εἶνε μέσα στοῦ Γεώργου.

Βένιερος.—Καλὰ. (Κλείει ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα τῆς θύρας). Μὰ γιὰ τὴν τὰ χεῖλη σου εἶνε ἔτσι γλυκά ; 'Εφαγες πάλι τίποτε ; ('Η Ἀρθὴ τῷ δεικνύει, ἐξωθοῦσα διὰ τῆς γλώσσης τὴν καραμέλαν). Καραμέλες... πού της βρῆκες ; Δὲν σου εἶπα νὰ μὴν τρῶς γλυκὰ καὶ προπάντων καραμέλες ; Δόντι δὲ θὰ σου μείνῃ, κακόμοιρο. Τὰ κατέστρεψες.

'Ανθή.—Μοῦ τῆς ἔφερε χθὲς ὁ κύριος Εὐτύχιος. Βένιερος.—Χμ ! ὁ κύριος Εὐτύχιος. Τὸν ἀγαπᾷς σὺ τὸν κύριο Εὐτύχιο ;

'Ανθή.—Βέβαια· εἶνε καλὸς, μοῦ φέρνει καραμέλες... Τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὁ Γεώργος καὶ πειὸ πολὺ ἀκόμη ἡ Οὐρανία.

Βένιερος.—Πειὸ πολὺ ἀκόμη ἔ ; καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ; ('Εξάγει καὶ ῥίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο τρεῖς δεσμίδας παιγνιοχάρτων).

'Ανθή.—Τί σας μέλει ; (ὦ, τράπουλες !)

Βένιερος.—(Καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης). Μὲ μέλει... ζηλεύω... θέλω ν' ἀγαποῦν μόνον ἐμένα.

'Ανθή.—Μόνον ; πῶς εἶνε δυνατὸν ; καὶ οἱ ἄλλοι ;

Βένιερος.—Καλὰ. Σὲ το εἶπε ἡ Οὐρανία ;

'Ανθή.—Μάλιστα, μὲ τὸ εἶπεν ἡ Οὐρανία. Μὲ εἶπε πῶς ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος ἐδῶ μέσα εἶνε ὁ κύριος Εὐτύχιος.

Βένιερος.—(σύντονος). Μιὰ φορὰ σὲ τὸ εἶπε ἡ πολλὰς ;

'Ανθή.—Πολλές-πολλές. Τὸ εἶπε καὶ τοῦ Γεώργου.

Βένιερος.—Νὰ, βλέπεις λοιπὸν γιὰ τὴν ζηλεύω. ('Ανοίγει καὶ ξεφυλίζει τίς τράπουλες καὶ μὲ τὴν αἰχμὴν μιᾶς καρφίδος κάμνει σημεῖα τινα εἰς τὸ ὅπισθεν μερικῶν φύλλων).

'Ανθή.—Δὲν ἔχετε δίκην.

Βένιερος.—Πῶς ; ἐμένα δὲν μάγαπᾷτε σὰν τὸν κύριον Εὐτύχιο.

'Ανθή.—Σᾶς ! τί λέτε ; 'Απὸ μέρος μου σᾶς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Βένιερος.—'Εσὺ τὸ ξεύρω εἶσαι καλὸ κορίτσι. Μὰ οἱ ἄλλοι ;

'Ανθή.—'Ω, καὶ οἱ ἄλλοι σᾶς ἀγαποῦν πολὺ. Νὰ τὴν πρὸ ὀλίγου τὸ ἔλεγον.

Βένιερος.—(μὲ κάποιαν ἀδιαφορίαν) Τί ἔλεγον ;

'Ανθή.—'Ο Γεώργος ἔλεγε ὅτι δὲν εἴσθε κακὸς.

Βένιερος.—Τόσῳ μόνον ;

'Ανθή.—Οὔτε φιλάργυρος, οὔτε γρινιάρης, οὔτε ψεύτης, οὔτε κλέφτης, οὔτε μακαρᾶς,—ὅπως ἄλλοι...

Βένιερος.—('Ανατινασσόμενος εἰς ἐκάστην λέξιν). Τί ; τί ; τί ; τί ;... Τί ἔλεγε ὁ Γεώργος ; (ἐρεῖρεται τὴν πλησιάζει καὶ τὴν παρατηρεῖ).

'Ανθή.—'Εθυμώσατε ; 'Εγὼ δὲν το εἶπα γιὰ νὰ θυμώσετε... Θέλετε καὶ σεῖς μιὰ καραμέλα ;

Βένιερος.—'Οχι (θωπεύει τὴν κόμην της καὶ πρηνόμενος). 'Οχι, ἀλλὰ μοῦ λὲς τὴν ἀλήθειαν δὲν θυμῶ. (Κάθεται πάλιν καὶ τὴν ἐλκύει πλησίον του). 'Ελα ἐδῶ, χρυσό μου. (Τὴν θλίβει εἰς τὸ στήθος του) Καὶ τίνος τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Γεώργος ;

'Ανθή.—'Εμένα.

Βένιερος.—Ἦταν κανέναν ἄλλος παρὼν ;

'Ανθή.—Ἡ Οὐρανία μόνον.

Βένιερος.—Καὶ πῶς ἦλθε λόγος ;

'Ανθή.—'Ετσι, μιλούσαμε... 'Α ! τοὺς ρώτησα ἂν σας ἀγαποῦν ὅπως ἐγώ, καὶ μοῦ τὰ εἶπαν.

Βένιερος.—Σοῦ εἶπε καὶ ἡ Οὐρανία ;

Ἀνθή.—Βέβαια, μού εἶπε καὶ αὐτή...

Βένιερος.—Τί;

Ἀνθή.—Ἄ! ναί, ἔλεγε πῶς δὲν περιφρονεῖτε τὴ θεία μου καὶ πῶς, εἰσθε ἄγγελος μὲ οὐρά.

Βένιερος.—(Τὴν ἀπωθεῖ ἀποτόμως καὶ χωρὶς λέξι ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν του. Ἡ Ἀνθή ἀπομένει κατάπληκτος. Μετ' ὀλίγον:) Νά μου κάμης τὴν χάρι νὰ μὴν ἐπαναλάβῃς ἄλλη φορὰ τέτοιες ἀνοησίες. (Ζῶα!) (Ἐργάζεται πολὺ σκεπτικός).

(Ἀκολουθεῖ.)

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μας διηγηματογράφους ὁ κ. Κώστας Πασσαγιάννης, ἐκδίδει προσεχῶς εἰς βιβλίον τὰ «Εἰδυλλία» τοῦ Θεοκρίτου «μεταφρασμένα εἰς τὴν τορινὴν μας γλῶσσαν». Συνεργάτης μας ἀπὸ τοὺς προθυμότερους, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὸ δημοσιεύμενον ἀπόσπασμα τοῦ α' εἰδυλλίου, εἰς τὸ ὅποτον πιστεύμεν νὰνεύρουν οἱ ἀνγνωστοὶ μας μεγάλην καὶ ἀληθινὴν μοῖραν ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ πρωτοτύπου. ἂν καὶ κἔπου τὶ ἐπιτόπιόν μας γλωσσικὸν αἶσθημα θὰ προσκρύψῃ εἰς μερικoὺς ἀήθεις ἰδιωτισμούς, ἢ μᾶλλον γλωσσήματα, τῆς μεταφράσεως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΠΡΩΤΟ.

Θύρῃς ὁ βοδὸς καὶ ἓνας Γιδάρης.

Θύρῃς. Ἄ, πόσο γλυκὰ μᾶς ψάλλει καὶ ἐκείνῃς ὁ πέφκος ἐκειπέρα, κοντὰ στὶς πηγές, καλέ μου Γιδάρη! πόσο γλυκὰ καὶ σὺ φυσᾷς τὴν φλογέρα σου. Γιὰ τοῦτο καὶ σοῦ πρέπει, ἀλήθεια, τὸ δέπτερο βραχεῖο ὕστερο ἀπὸ τὸν Πῆνα. Καὶ ἂν ἐκεῖνος πάρῃ τραγὶ μὲ κέρατα, σὺ θὰ πάρῃς μιὰ γίδα. Κι ἂν πάλι ἐκεῖνος θελήσῃ νὰ πάρῃ γίδα γιὰ βραχεῖο, σὲ σένα θὰ πέσῃ ἡ βετούλα. Καὶ τῆς βετούλας τὸ κρέας τὸ ξέρεις δὲ πῶς εἶνε κατατρύφερο.

Γιδάρης. Εἶνε πολὺ γλυκύτερο, ἀγαπημένε μου Βοσκέ, τὸ δικό σου τὸ τραγοῦδι, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νουριστὸ νεράκι, ποὺ γερμερίζεται καὶ κατασταλάζει ψηλὰ ἀπὸ ἀφτὸν ἐκεῖ τὸν βράχο. Ἄν λοιπόν, οἱ Μοῦσες πάρουν τὴν προβατῖνα δῶρο, σὺ θὰ πάρῃς δῶρο τὸ μανάρι τὸ γαλοπήτικο. Κι ἂν πάλι τοὺς ἀρέσῃ νὰ πάρουν ἐκεῖνες τὸ μανάρι, σὺ θὰ πάρῃς τὴν προβατῖνα ὕστερα.

Θύρῃς. Ὁ θελήσῃς τάχα, μὰ τίς πανώριες Νυφάδες, θὰ θελήσῃς, καλέ μου Γιδάρη, νὰ πῇ νὰ γύρῃς σὲ ἐκεῖνο ἐκειπέρα τὰπρόγκρεμνο βουνονάκι ποῦνε μυρίαις φυτρωμένες, νὰ μού φυσήξῃς τὴν καλὴ τὴ φλογέρα σου; Ὅσο γιὰ τίς γίδες σου ἐγὼ τίς βόσκω στὸ ἀναμεταξὺ.

Γιδάρης. Δέ μᾶς εἶνε βολετὸ, ἀγαπημένε μου Βοσκέ, νὰ ψάλλωμε ἐμεῖς μὲ τὴ φλογέρα τὸ καταμεσήμερο. Πρεπεῖ μάς νὰ σεβόμαστε τὸν Γεροπᾶνα μάς καὶ τὸ θυμὸ τοῦ κιόλα νὰ φοβόμαστε. Ξέρεις

ποῦ τόρα ἀναπάθεται κουρασμένος ἀπὸ τὰ μακροπερπάτητα κυνήγια του. Ξέρεις ἀκόμα πῶς εἶνε πεισματάρης καὶ ἔχει πάντα ξεινισμένη τὴ γέρικὴ τὴ μούρη του. Ἀλλὰ,—γιατὶ σὺ πλιά, Θύρῃ μου, τὰ ξέρεις καλὰ τοῦ Δάφνη τὰ βάσανα καὶ στὰ βουκολικά τραγοῦδια καὶ τὸν καθένα ξαπερνᾷς,—ἔλα νὰ σὲ χαρῶ, νὰ γύρωμε κάτω ἀπὸ τὴ φτελιά, στὸν Πρίκπο ἀγνάντια καὶ στὶς Κρανιαδες, ἐκεῖ ποῦ εἶνε καὶ τὸ πεζοῦλι ἀφτὸ τὸ τσοπανίστικο καὶ οἱ βελανιδιές παρήμερα. ἔλα. Κι ἂν μού τραγουδήσῃς γλυκὰ, ὅπως μιὰ φορὰ ποῦ τᾶβαλες μὲ τὸν Χρόμη ἀπὸ τὴ Λυδύα καὶ ἐπαρὰβηθήκατε στὸ τραγοῦδι, ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω μιὰ γίδα διπλάρικη, ποὺ νὰ τὴν ἀρμέγῃς τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα καὶ πάλι νὰ κατεβάξῃ γάλα. Γιατὶ ἀφοῦ δυὸ κατσίκια ἐγέννησε δυὸ καρδιάρες γάλα θὰ κατεβάξῃ. Ἐπειτα θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα ὀλόβαθο καρκί, βαμμένο στὸ κερί τὸ μυρωδάτο, μὲ δυὸ αὐτιά στὶς πάντες, ὀλοκαίνουργιο ποὺ νὰ μυρίζῃ ἀκόμα ἀπὸ τοῦ τεχνίτη του τὸ σκάλισμα. Καὶ νᾶχῃ περιτυλιγμένον τὸ καρκί γύρω στὰ χεῖλη του τὸν σκαλισμένον τὸν κισσό, καὶ νᾶνε ἀγνισμένος ὁ κισσὸς στὰ κίτρινα καὶ χρυσαφίνα φύλλα τοῦ ἐλίχρουσου, ποὺ ἀφτὸς ἀπλώνει τὰ κλωνιά του γύρω καὶ τὰμάραντα τὰ ἄνθη του καὶ φουμίζει στοὺς κίτρινωπούς καρπούς. Καὶ μέσα νᾶχῃ ἱστορισμένη μιὰ θεόπλαστη παρθένα, γλυμμένη μὲ τσεμπέρι στὸ κεφάλι πάνω καὶ μὲ στέφανο χρυσό. Καὶ δυὸ παληκάκια δίπλα τῆς σγουρόβαλλα, ἓνα μὲ τᾶλλο νὰ τῆνε πειράζουν μὲ ἐρωτικά γλυκόλογα. Κι ἀφτῆς καρρὶ νὰ μὴ τῆς καίγεται. Παρὰ τὴ μιὰ φορὰ νὰ γλυκοβλέπῃ τὸ ἓνα παληκάκι μὲ χαμόγελο, καὶ ἄλλοτε νὰ καμώνεται πῶς τάχα τὸ ἄλλο παληκάκι τῆς ἐσήλωσε τὸν νοῦ. Καὶ ἐκεῖνοι μὲ πρησμένα μάτια, φουσκωμένα ἀπὸ ἐρωτικὴ ἐπιθυμίαν, νᾶγωνιώνται νὰ τὴν καταφέρουν μάταια. Καὶ ἀπὸδιπλά τους βράχος ἀγκριθερός νὰ σηκώνεται, καὶ ἓνας γεροψυχρὸς πάνω στὸ βραχυντὸ ἀκρογιάλι, καὶ ἀφτὸς μὲ ἀγῶνα νὰ τραβᾷ τὰ δίχτυα του, νὰ μοιάξῃ κιόλα παληκάκι δυνατὸ. Δὲς καὶ ψαρέβει μὲ μεγάλο ἀγῶνα τόσο πεντωμένα νᾶνε τὰ μέλη του. Ὅλοῦθε νὰ φουσκώνουν πάνω στὴ λαμυριά του οἱ νεβρὲς του ὀλόγυρα, ἂν καὶ γερασπρομάλης ἦνε, καὶ ὅλη ἡ ἀντρεία του τέλος νᾶξίξῃ ἓνα νεῖο πρωτοπαλήκαρο. Καὶ ἐκεῖ κοντὰ στὸ γέρο τὸν ψαρεὲ παρήμερα πανώριο ἀμπέλι νᾶνε ἱστορισμένο, γεμάτο μοσκοστάφυλα, σὰν τὴ φωτιὰ ροδισμένα, νὰ τὰ βλέπῃς νὰ λιμπίζεσαι. Καὶ παρέκει ὁ δρυχάτης, ἓνα μικρὸ παληκαράκι, νὰ τὸ φυλάτῃ τὰμπέλι γερμένος πάνω στὶς φραγές, κι ἀνάγυρά του δυὸ ἄλωποῦδες πονηρές, κ' ἡ μιὰ νὰ χώνεται ἀνάμεσα στὶς ταιριαστὲς κληματαριές νὰ λιώνῃ, νὰ τὴνᾶξῃ τὰ ὀριμα σταφύλια, καὶ ἡ ἄλλη ὅλη τὴν προσοχὴ καὶ πονηράδα τῆς νὰ ἔχῃ στὸ μικρὸ δρυχάτη τὸν τορβᾶ, καὶ ὅλο νὰ λογαριάζῃ νὰ μὴν ἀφῆσῃ μὲς στὸ σακκοῦλ τίποτα φαγί, καὶ νὰ τᾶφήσῃ τὸ παληκάκι θεοθήστι!